

Священикъатъ рече единъ день Феликсъ на когото сердечната чистота и умствената живость бѣ премѣтилъ: Ты ще быдешь наставникъ на училище; весело нещо е да ся състахожда иѣкой ежедневно забыколенъ отъ мнозина дѣчица, на които раззыва разумните създади, умствените способности, и отваря имъ вътъ камъ Рай. Това е поприще только красио, щото не существуетъ друго по красно. Спасителъ нашъ рекълъ “ Оставите дѣти при ико мнѣ, яко нимъ есть царствіе небесное” зелъ гы на руцѣте си, приграшаль гы и гы лагословилъ.

“ Младый Феликсъ послѣдовалъ совѣты своего духовника. Достойный той пастырь Неговъ наставникъ содѣйствували за него. Прото образованіе какъто содѣйствовали и за оспитаніе на всыте дѣца, и за управление на всыте младежи въ свой приходъ (епорія), по-мѣже какъто ся горѣ каза били согласни.

Когда учитель и священикъ подадать ука другъ другу дѣлото имъ успѣва. Когда напротивъ странятъ по между си и питаятъ ражда единъ къ другому, когда въладѣ межу нихъ ненависть явна или тайна, когда и два-